

Sygnatura akt I C 1700/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Adamek-Rogowska

Protokolant: Agnieszka Hadała

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 marca 2016 r. w K.

sprawy z powództwa (...) S.A w W.

przeciwko Ł. B. (1)

o zapłatę

I zasądza od pozwanego Ł. B. (1) na rzecz strony powodowej (...) S.A w W. kwotę 1 447,30 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści siedem i 30/100 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20.07.2015r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 586,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV wyrokowi w pkt I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1700/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego Ł. B. (2) kwoty 1 596,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania twierdziła, że zawarła z pozwanym w dniu 17.06.2014r. umowę pożyczki. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty pożyczki, nie uregulował na jej poczet żadnej sumy. W związku w wypowiedzeniu umowy przed okresem obowiązywania umowy saldo zadłużenia zostało pomniejszone o nienależne w części kwoty z tytułu z tytułu odsetek 58,63 zł i 308,40 zł tytułu obsługi pożyczki w domu. Tym samym łączne zobowiązanie pozwanej odpowiada kwocie dochodzonej pozwem.

Pozwany Ł. B. (2) nie stawiał się na rozprawę, ani też nie zajął stanowiska na piśmie, wobec czego sąd na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. wydał wyrok zaoczny, którym powództwo uwzględnił jedynie w części. Fakt bowiem, że pozwany nie wdaje się w spór nie oznacza, że sąd jest zwolniony z oceny zasadności żądania opartego na twierdzeniach zgłoszonych w pozwie (zob. min. orzeczenia S.N. z 15.09.1967 r. w sprawie III CRN 175/67, Biuletyn S.N. 1974 nr 1 poz. 4, z 21.05.1971 r. III CRN 99/71B. S..N. 1971, nr 7 -8, poz. 123, z 7.06. 1972, (...) 30/72, LEX nr 7094). Wątpliwości Sądu co do zasadności uwzględnienia żądania całości przemawiały za przeprowadzeniem postępowania dowodowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17.06.2014r. pozwany Ł. B. (2) zawarł z (...) S.A. umowę pożyczki. Zgodnie treścią umowy jej przedmiotem było udzielenie pożyczki w wysokości 1000 zł. Koszt ubezpieczenia wynosił 160 zł. Opłata przygotowawcza została ustalona na 116 zł. Dodatkowa opłata przygotowawcza na 46,40 zł. Pozwany miał spłacać pożyczkę w 60 tygodniowych

ratach, w wysokości 32,73 zł każda, za wyjątkiem ostatniej, której wysokość została ustalona na 32,46 zł. Roczna stopa oprocentowania została określona na 16% i wynosiła 127,13 zł. Z tytułu kosztów obsługi pożyczki w domu pozwany miał zapłacić kwotę 514 zł, stanowiącą 51,4 % całkowitej kwoty pożyczki. Całkowita kwota do zapłaty została ustalona na 1963,53 zł, całkowity koszt pożyczki na 403,13 zł. Czas trwania umowy wynosił 60 tygodni. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania została określona na 84,6%.

W przypadku opóźnienia w spłacie kwoty równej dwóm pełnym ratom pożyczki i nieuregulowania zadłużenia mimo wezwania w terminie 7 dni, pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia.

Dowód: umowa pożyczki z k.3,4

Pismem z 28.10.2014r. w związku z zaleganiem w regulowaniu rat, umowa została wypowiedziana z dniem 4.12.2014r.

Dowód: wypowiedzenie umowy k.5

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie mamy do czynienia ze stosunkiem prawnym nawiązanym między przedsiębiorcą a konsumentem. Ochrona konsumentów jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych znalazła swoje odzwierciedlenie nie tylko w przepisach ustawowych, ale i w art.76 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa.

Zawierając przedmiotową umowę pożyczki z pozwanym posłużono się wzorcem umowy wykorzystywanym przez powoda przy zawieraniu umów pożyczki.

Zgodnie z art. 385 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, jeżeli zostały sformułowane jednoznacznie. Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu.

Wynagrodzeniem za korzystanie przez pożyczkobiorcę z pożyczki są zasadniczo odsetki, których górny pułap w celu zapobieżenia lichwie, został wyznaczony przepisem art. 359 § 2¹ k.c. – w dacie obowiązywania umowy - jako czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Wysokość pozostałych opłat, powinna być ekwiwalentem usług związanych z udzieleniem pożyczki i co do zasady odpowiadać rzeczywistym kosztom poniesionym z tego tytułu. Powód poza opłatami przygotowawczymi naliczył opłatę z tytułu tzw. obsługi pożyczki w domu w wysokości 514 zł. Już z samej treści umowy wynika, że jest to opłata, której wysokość nie odpowiada faktycznym kosztom poniesionym w ramach tej usługi, a dodatkowa opłata obliczana jako procent wpłacanej przez klienta kwoty. Opłata ta nie jest zatem ekwiwalentem wykonanej usługi. Jej skutkiem jest obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. Przy tym należy zauważyć, że umowa z pozwaną została zawarta w dniu 17.06.2014r., a wypowiedziana 28.10.2014r., a zatem nie doszły do skutku wszystkie zaplanowane wizyty w domu celem odbioru pożyczki w ilości 60. Niezależnie od tego opłata ta nie została uwzględniona w całkowitym koszcie pożyczki, (mimo, że stanowi ponad połowę kwoty pożyczki), w rzeczywistej stopie oprocentowania, co jest nieprawidłowe i dezinformuje konsumenta. Stosownie do art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy z 16.02.2005r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007r., nr 50 poz. 331 ze zm.) za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uznaje się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności czyny nieuczciwej konkurencji, do których należy, zgodnie z art. 3 ust.1 ustawy z 16.04.1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz. U. z 2007r., Nr 171, poz.1206) działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta. Decyzją z 20.04.2015r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął przeciwko (...) S.A. postępowanie w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów dotyczące min.

stosowania opłat za obsługę pożyczki w domu, której wysokość nie odpowiada wartości świadczeń realizowanych w ramach tej opłaty.

W tych okolicznościach Sąd na podstawie art.720 § 1 k.c. uwzględnił roszczenie jedynie w części. I tak zasądzeniu podlegała kwota 1000 zł z tytułu kapitału, 160 zł z tytułu ubezpieczenia, 127,13 zł z tytułu odsetek, (z niższymi korektami zastosowanymi przez powoda), 116 zł tytułu opłaty przygotowawczej. W ocenie sądu niezasadnym jest obciążanie pozwanego jeszcze drugą opłatą przygotowawczą w kwocie 46,40 zł. W zakresie opłaty za obsługę pożyczki w domu uwzględnieniu podlegała jedynie 1/2 tej sumy tj. kwota 257 zł (514:2). Przy tym z uwagi na to, że umowa została wypowiedziana przed terminem i nie doszły do skutku wszystkie wizyty w celu odbioru pożyczki suma ta podlegała proporcjonalnemu zmniejszeniu w takiej proporcji jak zastosował powód czyli do 40 % t.j. do kwoty 102,80 zł (257x40%) Powód bowiem, jak wynika z pozwu ustaloną w umowie opłatę 514 zł obniżył do 205,60 zł (514x40%=205,60). Od tak obliczonej sumy potrąceniu podlegała ustalona przez powoda w związku z wypowiedzeniem umowy przed okresem jej obowiązywania kwota z tytułu z tytułu odsetek 58,63 zł. W konsekwencji żądanie podlegało uwzględnieniu w kwocie 1447,30 zł (1000+160+127,13 + 116+102,80-58,63).

Postanowienie o kosztach wydano na podstawie art.100 k.p.c., zasądzając je proporcjonalnie do uwzględnionego żądania (647x90,65%).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art.333 § 1pkt 3 k.p.c.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji.